

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 170 (2017), **Duminica a 8-a după Rusalii**
(Înmulțirea pâinilor)

Evanghelia: Matei 14, 14-22*

În vremea aceea Iisus ieșind, a văzut mulțime mare și I s'a făcut milă de ei și le-a vindecat bolnavii.

Iar când s'a făcut seară, ucenicii s'au apropiat de El și I-au zis: „Locul este pustiu și iată că vremea a trecut; dă drumul mulțimilor ca să se ducă prin sate să-și cumpere de mâncare“. Iisus însă le-a răspuns: „Nu trebuie să se ducă; dați-le voi să mănânce“. Iar ei I-au zis: „Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești“. Și El a zis: „Aduceți-Mi-le aici!“ Și poruncind mulțimii să se așeze pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat; și, frângând, a dat ucenicilor pâinile; iar ucenicii, mulțimilor. Și au mâncat toți și s'au săturat; și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii.

Și îndată Iisus i-a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.

Sfânta Împărtășanie—mâncarea cea nepieritoare

Părintele Petroniu Tănase

La privegherile dinspre duminici și sărbători, slujba Vecerniei se încheie cu rânduiala binecuvântării pâinilor. Pe o masă în mijlocul bisericii se află cinci pâinișoare, pe care preotul le binecuvântează cu rugăciunea: “Doamne, Iisuse Hristoase, care ai binecuvântat cele cinci pâini în pustie și ai săturat cu ele cinci mii de bărbați” Numărul de cinci al artoselor, ca și cele cinci prescuri de la Sfânta Liturghie și rugăciunea rostită pentru sfințirea lor, ne aduc aminte de minunea înmulțirii pâinilor, săvârșită de Mântuitorul în pustiul Palestinei, pe care am auzit-o în Sfânta Evanghelie de astăzi. (...)

Minunea ne uimește și pe noi prin măreția și puterea dumnezeiască arătată cu acest

*)Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

prilej, dar înțelesul ei nu se oprește numai la lucrarea minunată din afară. **Unul din înțeleșurile înmulțirii pâinilor ni-l descoperă stihul din Psalmul 33, care se cântă la slujba Litiei după binecuvântarea pâinilor și anume: “Bogații au sărăcit și au flămân-zit, iar cei ce-L caută pe Domnul nu se vor lipsi de nici un bine”.** În repetate rânduri Mântuitorul spusese noroadelor: “Nu vă puneti toată grija în cele trecătoare, ce veți mânca sau cu ce vă veți îmbrăca; **căutați mai întâi Împărăția Cerurilor și toate celelalte se vor adăuga**”. Dacă Dumnezeu are grijă de păsări și de iarba câmpului, cu atât mai mult are grijă de făptura cea mai aleasă, care este omul! Acum Domnul a voit să arate cu însăși fapta adevărul acestei învățături dumnezeiești. Mulțimea era însetată de dumnezeiescul cuvânt. Era așa de dornică să asculte această nouă învățătură că uitase și de foame, și de sete, și de treburile casei, și de oboseală; trecuse trei zile și tot nu se mai sătura ascultând. Domnul se retrăsese la liniște, dar văzând atâta lume, S-a milostivit de ei, că erau ca o turmă fără păstor. Nu a mai așteptat să fie rugat, nu i-a mai întrebat dacă cred. Prezența lor era cea mai puternică mărturie de credință și de dragoste; ci îndată le-a tămăduit bolnavii și i-a îndestulat pe toți. Minunea ne arată pe viu că Dumnezeu este Drept și-și ține făgăduința. **Celui ce caută cu tot dinadinsul cele ale Împărăției Cerurilor nu-i lipsesc nici cele pământești. Cei ce-L caută pe Domnul nu sunt lipsiți de nici un bine. Unii, înțelegând îngust dumnezeiasca învățătură, văd prin aceasta îndemn la trândăvie și nelucrare. Că această înțelegere este greșită ne-o arată însăși minunea înmulțirii pâinilor. Mântuitorul nu le aduce oamenilor de-a gata pâine din cer, ci fo-losește și osteneala omului. Mulțimea nu avea altă hrană decât cinci pâini și doi pești. Mântuitorul ia puținul omului și împlinește lipsa până la măsura trebuinței cu îndestulare și prisosință, învățându-ne ca și noi să ne străduim după puterile noastre, dar cu credință și nădejde în ajutorul lui Dumnezeu, Care pe cei ce-L caută pe Dânsul nu-i lipsesc de nici un bine. Viețile Sfinților sunt pline de astfel de pilde, care ne arată cum Dumnezeu a înmulțit cu prisosință puținul omului. (...)**

Fără îndoială, atunci în pustie, și apostolii, și mulțimile s-au minunat cum cinci pâini și doi pești au putut sătura atâta gloată. Mântuitorul le-a răsplătit îndată dragostea pentru învățătura Sa; însă **scopul principal pentru care El făcuse minunea era mult mai înalt decât săturarea cu pâine. Domnul Însuși ne spune acest lucru, când văzând că mulțimile îl căutau cu sârg, le zice: “Mă căutați pentru că ați mâncat din pâini și v-ați săturat; ci lucrați nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru măn-carea care rămâne în viața veșnică și pe care v-o va da Fiul Omului” (Ioan 6, 26-27). Care este această mâncare nepieritoare? Nu este alta decât Sfânta Împărtășanie, despre care Mântuitorul avea să învețe îndată pe evrei, pentru prima dată, în sinagoga din Capernaum: “Eu sunt Pâinea vieții, care se coboară din Cer și cel ce vine la Mine nu va flămânzi niciodată” (Ioan 6, 35). Iudeii nu vor putea înțelege îndată taina acestei învățături; se vor sminti și poticni. Minunea înmulțirii pâinilor însă era o icoană, o pregătire pentru înțelegerea învățăturii despre Pâinea**

vieții. Omul nu trăiește numai cu pâine. Alături de foamea trupească, ce se poate potoli cu hrană materială, omul suferă de o altă foame mai adâncă, foamea de viața veșnică. Oare nu de această foame erau cuprinse gloatele când se țineau după Domnul uitând de cealaltă foame și de toate trebuințele trupului? Pentru această foame Domnul ne-a dat altă pâine, Pâinea cea cerească a Însuși Sfântului Său Trup, Pâinea Vieții, pe care de atunci neconținut o împarte prin mâinile ucenicilor Săi, a preoților Bisericii; o împarte zilnic, la fiecare Sfântă Liturghie și niciodată nu se mai sfârșește, spre iertarea păcatelor și spre viața de veci. (...)

Cum să ne apropiem de această Pâine, tot minunea de astăzi ne învață. Mai întâi **trebuie să ieșim în “pustie”**, căci acolo găsim pe Domnul. **Pustia este desprinderea de toate grijile lumești; lepădarea de toată grija cea lumească la care ne îndeamnă cântarea de la Sfânta Liturghie**; adică grija de avere, de trup. Așa trebuie să ne pregătim de Sfânta Împărtășanie. Apoi să căutăm pe Domnul cu mare dor, cu foame și cu sete, ca mulțimile acelea care urmau pe Domnul. Și Domnul, văzând foamea și setea noastră, se va milostivi de noi, ne va tămădui toată boala și toată neputința trupească; ne va dărui cu îmbelșugare sațiul cel mântuitor de suflet și ne va învrednici să ne împărtășim și mai adevărat de Pâinea nemuririi în ziua cea neînserată a Împărăției Sale. Amin.

Sursa: *Părintele Petroniu de la Prodromu*, Editura Bizantină, București, 2015

Vitamine duhovnicești

“Vremea este a cernerii. Va trebui să pierdem pe mulți din rândurile preoților și din numărul credincioșilor”

Îndrăznesc să spun acum că **nevoie este ca, mai ales noi, “fețele bisericești”, să “deosebim vremea”** (Lc. 12, 54-57) în care ne aflăm istoric, spre a lucra împreună cu Domnul în via Lui – și să tragem în aceeași direcție cu El.

Vremea este a cernerii. Va trebui să pierdem pe mulți din rândurile preoților și din numărul credincioșilor. Aceasta în Apus s-a și făcut, mai ales după război, îndeosebi din anii '50 încoace; iar cei ce au rămas – dintre aceștia sunt cei care acum recunosc, și iubesc – și primesc, acolo, Ortodoxia. Paradoxal, pe noi comunismul ne-a păzit, într-o măsură, în felul lui; dar acum a venit vremea (Ioan 17, 1). Vom fi nevoiți să vedem propășiri și izbânzi din partea catolicismului și a celorlalte secte; **să ne vedem făcuți de răs și de rușine de către mass-media, și pe noi înșine, și pe iubita noastră Biserică, și tot ce avem mai scump și mai sfânt în lume, să răbdăm ocări și prigoane din afară, iar dinlăuntru smintiri, și poticniri, și vânzări** (Apoc. 13, 7).

Comunismul a lovit cu sabia, “New Age”-ul, mai ales cu minciunile acestui veac tre-

cător, căci a început “ceasul lor, și stăpânia întunecului” (Lc. 22, 53). Și dacă “s-a dat lor stăpânire” (Apoc. 13, 7), cine va putea sta împotriva voii lui Dumnezeu?

Dar, lui Dumnezeu voim noi a sta împotrivă? Cum, atunci, vom fi lui Biserică și Mireasa Hristosului Lui? **Căci judecând după Scripturi, precum și după priverile care ne înconjoară, nevoie este de acest necaz, pentru ca Biserica – adică noi – să se curețe de toate preacurviile ei, să se spele de toată necurăția ei (Ier. cap. 16), să se “lămurească”, întru cele din urmă, ca aurul în cuptorul ispitirii, să se lepede de tot ce este străin sfîințeniei ei, să se smerească până în sfârșit, să se gătească Mireasa în așteptarea Mirelui (Apoc. 22, 16-17).**

Acum va trebui să se lămurească credința noastră; acum se va vedea, în sfârșit, ce va fi fost Biserică și ce nu, acum – care va fi fost acel “popor binecredincios de pretutindenea” (cf. Liturghierelor recente), și ce anume va rămânea “neclătit de porțile iadului” (Mt. 16, 18) și ce va trebui să cadă. Nevoie este de acest “necaz” (Tes. 5, 3), pentru că acum, în sfârșit, Vremea stă să nască Veșnicia.

Înfricoșătoare lucruri! Dar nu “băgându-ne capul în nisip” ca struțul, ne vom pregăti pentru ceea ce nu vom putea stăvili. Înfricoșată vreme, dar, dacă de la Dumnezeu îngăduită – mântuitoare. “Acum mai aproape este nouă mântuirea decât am crezut” (Rom. 13, 11), și decât când au crezut strămoșii noștri, că în zilele Sfântului Ioan Botezătorul doar “se apropiase” Împărăția Cerurilor (Mt. 3, 2), acum este “lângă uși” (Mc. 13, 29), și “mlădițele smochinului” vestesc vara (Mc. 13, 28).

Acum a și început acea vreme când “cel ce nedreptățește – mai nedreptățească, și cel ce spurcă – mai spurce” (Apoc. 22, 11) – și oare nu s-a umplut întreg globul pământesc de “promiscuitate” și de libertinaj neînfrânat, ca cele de negândit în urmă cu vreo treizeci de ani? Acum sunt “monedă curentă”. Dar, deși mai puțin vădit, și vremea când “și cel drept mai facă dreptate, și cel sfânt mai sfîntească-se”, că “Cel ce este să vie va veni, și nu va zăbovi”, și “plata Lui în mâna Lui” (Evr. 10, 37 și Apoc. 22, 11-12) pentru fiecare.

Vremea este ca Biserica să se întoarcă întru ale sale, să ne reînvățăm mai multă încredere în Dumnezeu decât în cele văzute și “mai la îndemână”, și să ne sprijinim mai mult pe mijloacele lui Dumnezeu, decât pe mijloacele acestei lumi, iar aceasta, îndeosebi când aceste mijloace ne silesc să îmbrățișăm și atitudinile acestei lumi, punând deoparte, fie și provizoriu, poruncile lui Hristos. Că astăzi, de ne vom afla despărțiți de Hristos de la noi înșine, ce ne vom face când ne vor întâmpina “porțile iadului” (Ier. 12, 5)? “Nu întru putere mare, nici întru tărie, ci întru Duhul Meu, zice Domnul Atotțiitorul” (Zah. 4, 6).

Sursa: **Ieromonahul Rafail Noica, *Cultura Duhului*, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2002**